

De opwarm oefeningen gaan gepaard met veel beweging. Dat ondersteunt het zacht en luid zingen. FOTO MITCHELL GIEBELS

Een koor met beweging

Eén van de vele lichamelijke klachten die parkinsonpatiënten hebben zijn stemproblemen. Daardoor gaan ze zachter en onduidelijker spreken. Zingen helpt. Daarom heeft Roermond sinds september een Parkinson Koor. Volgende week is het eerste optreden.

DOOR JAN CUIJPERS

De krant valt met de neus in de boter. De initiatiefneemster van het koor, logopediste Adi Kessels-De Beer heeft nieuwe muziekstandaards aangeschaft. De negen zangeressen en acht zangers hebben namelijk allemaal de neiging een beetje krom te lopen en te zitten. „Dat is een kenmerk van parkinson”, zegt Adi. „Met die standaards moeten ze goed rechtop zitten.” De repetitie in De Vlinder, middenin de Roermondse wijk Donderberg, is echter nog niet goed en wel begonnen of ze moet al ingrijpen. „Je moet zo’n standaard wel zo neerzetten dat je rechtop zit en niet zo laag dat je toch nog krom zit”, zegt ze tegen een van de zangeressen. De andere vrouwen: „Gerda wil graag op de foto!” Adi Kessels behandelt al jaren mensen met parkinson. Tijdens de jaarlijkse Dag van de Stem - dit jaar op 7 april in De Oranjerie - kwam ze in contact met dirigent Ron Hanssen. Ze kwam op het idee, omdat alle stemproblemen waarmee parkinsonpatiënten te maken krijgen in de zang worden geoefend, legt ze uit. Inmiddels hebben de ergotherapeuten van het Zorghotel in Roermond het koor vastgelegd voor het eerste optreden op 7 februari. Kessels heeft de stemprestaties van tien van de koorleden voor aanvang gemeten. Binnenkort wil ze die meting herhalen, maar ze is er inmiddels heilig van overtuigd dat het tiental niet achteruit is gegaan, maar

minstens stil is blijven staan. En dat is al heel wat, want parkinson is een progressieve ziekte. De ene zanger die ze al twee keer gemeten heeft, is zelfs vooruitgegaan. In eerste instantie lijkt het Parkinson Koor - „Ik zeg altijd het Parkkoor”, zegt dirigent Hanssen - een gewoon koor, net als ieder ander. Een beetje vergrijsd, maar voor een gemengd koor zijn de stemmen verrassend gelijk bezet: negen vrouwen tegen acht mannen. En dat hoor je.

Bewust

Voordat ze het programma van volgende week gaan doornemen, wil Ron Hanssen eerst wat stem- en ademhalingsoefeningen met zijn pupillen doen. Opvallend daarbij is dat hij zijn zangers nogal veel bewegingen laat maken met hoofd en armen. „Dat gebeurt bewust. Als ze erbij bewegen, gaan ze bijna automatisch van zacht naar luid en weer terug met de beweging”, verklaart

Kessels. Ondanks het feit dat het kenmerkende beven wordt onderdrukt met medicijnen, maken ze zelf de grap: „We zijn een koor met beweging.” Gezien de leeftijd, de meerderheid is ruim boven de zestig, brengt het koor een verrassend modern repertoire. Zo passerende *Het is een nacht* van Guus Meeuwis en *Laat de zon in je hart* van René Schuurman de revue. „Eens kijken of we twee coupletten van *Het Testament* spits krijgen”, zegt Hanssen als dat nummer van Boudewijn de Groot aan de beurt is. „Het nummer is nogal pittig qua uitspraak, zeker voor parkinsonpatiënten.” Ondanks het terugschroeven van het tempo wordt besloten om toch maar één couplet te zingen. „En waar we het niet helemaal zeker weten, bluffen we ons er gewoon doorheen”, neemt Hanssen de eventuele spanning op voorhand weg.

Leukste

Een paar leden van het koor zingen ook nog bij andere gezelschappen. „Ik ben bij verschillende koren geweest en dit is met afstand het leukste”, verzekert een zangeres ons. Kesselsnaar Paul Jenniskens zingt bij Aodemmoët uit Kessel, „waar Ron ook voor staat.” Het verschil tussen de twee koren? „In Kessel zingen we vierstemmig, hier ‘maar’ tweestemmig.” Ron Hanssen zegt dat hij bewust kiest voor een iets eenvoudiger benadering, omdat het ook niet te veel eisen mag worden in verband met de ziekte van de zangers. „Hier is ook al iemand gestopt die muzikaal té goed onderlegd was. Dit was niets voor hem.”

WAAR WE HET NIET HELEMAAL ZEKER WETEN, BLUFFEN WE ONS ER GEWOON DOORHEEN.

Dirigent Ron Hanssen